HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE A UNIUNII EUROPENE (Camera a doua)

28 octombrie 2010*

„Funcție publică — Funcționari — Decizie de concediere — Obligația de solicitudine — Incompetență profesională — Motive medicale”

În cauza F-92/09,

având ca obiect o acțiune formulată în temeiul articolelor 236 CE și 152 EA,

U, fost funcționar al Parlamentului European, cu domiciliul în Luxemburg (Luxemburg), reprezentat de F. Moyse și de A. Salerno, avocați,

reclamant,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de doamnele S. Seyr și K. Zejdová și de domnul J. F. de Wachter, în calitate de agenți,

pârât,

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE (Camera a doua),

compus din domnii H. Tagaras, președinte, și S. Van Raepenbusch (raportor) și doamna M. I. Rofes i Pujol, judecători,

grefier: domnul R. Schiano, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 8 iulie 2010,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 6 noiembrie 2009, reclamantul solicită anularea deciziei din 6 iulie 2009 prin care Parlamentul European l-a concediat începând cu 1 septembrie 2009 (denumită în continuare „decizia atacată”) și plata unei sume de 15 000 de euro, sub rezerva posibilității modificării acesteia în cursul procedurii, pentru repararea prejudiciului moral pe care reclamantul apreciază că l-a suferit.

* Limba de procedură: franceza.

Cadrul juridic

2 Articolul 9 alineatul (6) din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”) prevede:

„Comitetul consultativ paritar pentru incompetență profesională își dă avizul cu privire la măsurile de punere în aplicare a dispozițiilor articolului 51.”

3 Articolul 24 din statut prevede:

„[Uniunea] oferă asistență funcționarului, în special în procedurile împotriva autorilor de amenințări, ultraj, insulte, acte sau declarații defăimătoare sau alte infracțiuni împotriva persoanei și a proprietății, la care funcționarul sau membrii familiei sale sunt supuși ca urmare a calității pe care o are și atribuțiilor sale.

[Aceasta] repară în mod solidar prejudiciile pe care funcționarul le suferă în astfel de cazuri, în măsura în care funcționarul, cu intenție sau printr-o neglijență gravă, nu a fost la originea prejudiciilor în cauză și nu a putut să obțină repararea prejudiciilor din partea autorului acestora.”

4 Articolul 51 din statut prevede:

„(1) Fiecare instituție definește procedurile de identificare, gestionare și soluționare a cazurilor de incompetență profesională în timp util și într-o manieră adecvată. După ce au fost epuizate aceste proceduri, funcționarul care, pe baza rapoartelor succesive menționate la articolul 43, dă dovadă de incompetență în exercitarea atribuțiilor sale poate fi concediat, retrogradat sau încadrat într-o grupă de funcții inferioară, în același grad sau într-un grad inferior.

(2) Orice propunere de concediere, retrogradare sau încadrare într-o grupă de funcții inferioară a unui funcționar trebuie să expună motivele pe care se întemeiază și să fie adusă la cunoștința persoanei în cauză. Propunerea autorității împuternicite să facă numiri este transmisă comitetului menționat la articolul 9 alineatul (6).

(3) Funcționarul are dreptul de a lua la cunoștință dosarul personal complet și de a face copii după toate documentele relevante pentru procedură. Funcționarul în cauză dispune de cel puțin 15 zile de la data primirii propunerii pentru a-și pregăti apărarea. Acesta poate solicita să fie asistat de o persoană aleasă de el. Funcționarul își poate prezenta observațiile în scris. Este audiat de comitetul consultativ paritar și poate cita martori.

(4) Instituția este reprezentată în fața comitetului de către un funcționar împuternicit în acest sens de autoritatea împuternicită să facă numiri și care beneficiază de aceleași drepturi ca și funcționarul în cauză.

(5) Pe baza propunerii menționate la alineatul (2) și ținând seama, după caz, de declarațiile scrise și orale ale funcționarului în cauză și ale martorilor, comitetul adoptă, cu majoritate de voturi, un aviz motivat indicând măsurile pe care le consideră adecvate având în vedere faptele constatate la cererea sa. Acest aviz este transmis autorității împuternicite să facă numiri și funcționarului în cauză în termen de două luni de la data sesizării comitetului. Președintele nu participă la procesul de luare a deciziilor în cadrul comitetului, cu excepția cazului în care acestea privesc aspecte procedurale sau în caz de egalitate de voturi.

Autoritatea împuternicită să facă numiri adoptă o decizie în acest sens în termen de două luni de la primirea avizului comitetului, după audierea funcționarului în cauză. Decizia trebuie să fie motivată și să stabilească data intrării sale în vigoare.

(6) Funcționarul concediat din motive de incompetență profesională are dreptul la o compensație lunară pentru concediere egală cu salariul lunar de bază al unui funcționar de gradul 1 prima treaptă, pe perioada indicată la alineatul (7). Funcționarul are, de asemenea, dreptul la alocațiile familiale prevăzute la articolul 67, pe aceeași perioadă. Alocația pentru locuință se calculează pe baza salariului lunar de bază al unui funcționar de gradul 1, în conformitate cu articolul 1 din anexa VII.

Funcționarul care își prezintă demisia după inițierea procedurii menționate la alineatele (1)-(3) sau care are deja dreptul la plata imediată a pensiei fără reducere la data respectivă nu are dreptul la compensația în cauză. Ajutorul de șomaj primit în baza unui sistem național se deduce din indemnizație.

(7) Perioada în care se efectuează plățile menționate la alineatul (6) este stabilită după cum urmează:

(a) atunci când vechimea în serviciu a funcționarului în cauză este mai mică de cinci ani la data luării deciziei de concediere, aceasta este de trei luni,

(b) atunci când vechimea în serviciu a funcționarului în cauză este de cel puțin cinci ani, dar e mai mică de zece ani, aceasta este de șase luni,

(c) atunci când vechimea în serviciu a funcționarului în cauză este de cel puțin zece ani, dar mai mică de douăzeci de ani, aceasta este de nouă luni,

(d) atunci când vechimea în serviciu a funcționarului în cauză este de cel puțin douăzeci de ani, aceasta este de douăsprezece luni.

(8) Funcționarul retrogradat sau încadrat într-o grupă de funcții inferioară din motive de incompetență profesională poate solicita, la încheierea unui termen de șase ani, ca orice mențiune a acestei măsuri să fie eliminată din dosarul său personal.

(9) Funcționarul în cauză are dreptul la rambursarea cheltuielilor rezonabile suportate în cursul procedurii, inclusiv a onorariilor datorate unui apărător din afara instituției, atunci când procedura prevăzută la prezentul articol se încheie fără să se fi luat decizia de concediere, retrogradare sau încadrare a sa într-o grupă de funcții inferioară.”

5 Articolul 59 din statut prevede:

„(1) Funcționarul care aduce dovezi în sprijinul faptului că nu își poate exercita atribuțiile din motiv de boală sau de accident beneficiază de drept de concediu de boală.

[…]

(4) Autoritatea împuternicită să facă numiri poate înainta comisiei de invaliditate cazul unui funcționar ale cărui concedii de boală cumulate depășesc douăsprezece luni într-o perioadă de trei ani.

(5) Funcționarul poate fi trimis în concediu din oficiu în urma unui examen medical efectuat de medicul consultant al instituției, în cazul în care starea sa de boală necesită acest lucru sau în cazul în care un membru al familiei din locuința sa suferă de o boală contagioasă.

[…]”

6 Articolul 1 din Normele interne privind procedura de ameliorare aplicată în cadrul identificării, gestionării și soluționării unor cazuri potențiale de incompetență profesională a funcționarilor, adoptate de Biroul Parlamentului European la 3 iulie 2006 (denumite în continuare „Normele interne"), prevede:

„Procedura care trebuie aplicată în ceea ce privește cazurile de incompetență profesională stabilită prin prezentele norme interne potrivit articolului 51 alineatul (1) din statut (denumită în continuare «procedura de ameliorare») urmărește să garanteze că fiecare caz este tratat cât mai repede posibil și în mod sistematic, pentru a ajuta funcționarul în cauză să își recapete nivelul de performanță necesar pentru a îndeplini sarcinile descrise în raportul de evaluare, potrivit fișei postului, și pentru a evita astfel adoptarea împotriva acestuia a măsurilor prevăzute la articolul 51 din statut (concediere, retrogradare sau încadrarea într-o grupă de funcții inferioară, în același grad sau într-un grad inferior)."

7 Articolul 3 alineatul (1) din Normele interne prevede:

„Procedura de ameliorare se aplică în paralel cu procedura de evaluare prevăzută în Dispozițiile generale de aplicare privind rapoartele de evaluare […] (denumite în continuare «DGA Rapnot»)."

8 Articolul 7 din Normele interne prevede:

„(1) În momentul identificării unor indicii de incompetență profesională, primul evaluator îl convoacă pe funcționar printr-o notă în care îi precizează scopul întrevederii. În nota respectivă, acesta îl informează pe funcționar cu privire la drepturile sale prevăzute la articolul 14 din prezentele norme. La sfârșitul întrevederii, primul evaluator îl informează pe evaluatorul final printr-o scrisoare motivată în mod corespunzător. Funcționarul primește o copie a acestei scrisori.

(2) Evaluatorul final sesizează, după caz, Direcția strategie resurse umane, [Direcția Generală (DG) Personal], pentru ca aceasta să desemneze un consilier. Evaluatorul final îl convoacă de îndată pe funcționar la o întrevedere. La aceasta asistă, de asemenea, primul evaluator și consilierul.

(3) În timpul întrevederii, evaluatorul final identifică motivele deficiențelor constatate, decide, după caz, inițierea procedurii de ameliorare și stabilește un program de sprijin pentru funcționar (denumit în continuare «plan de ameliorare»). Acesta îl informează pe funcționar cu privire la toate aspectele pe care le implică procedura de ameliorare.

[…]"

9 Articolul 8 din Normele interne prevede:

„(1) În cazul în care, în timpul întrevederii prevăzute la articolul 7 [...], evaluatorul final concluzionează că indiciile observate în ceea ce privește funcționarul pot avea drept cauză unele dificultăți de ordin medical sau în cazul în care funcționarul invocă astfel de dificultăți, vor fi solicitate imediat informații din partea [c]abinetului medical. În acest caz, eventuala decizie de a iniția procedura de ameliorare și stabilirea planului de ameliorare se amână până la primirea răspunsului de la [c]abinetul medical.

(2) Cabinetul medical comunică în scris răspunsul său evaluatorului final, funcționarului în cauză și consilierului, cu respectarea strictă a secretului medical și a confidențialității datelor cu caracter personal.

(3) În cazul în care [c]abinetul medical răspunde în sensul că situația funcționarului trebuie tratată exclusiv prin aplicarea dispozițiilor statutare privind starea de sănătate a funcționarilor, evaluatorul final nu va putea iniția procedura de ameliorare împotriva acestuia. Funcționarul, primul evaluator și consilierul sunt informați constant cu privire la situația funcționarului.

(4) În caz contrar, evaluatorul final îi convoacă din nou pe funcționar, pe primul evaluator și pe consilier pentru a iniția procedura de ameliorare și pentru a stabili planul de ameliorare.

(5) Cabinetul medical poate interveni ulterior, în orice moment, comunicând în scris evaluatorului final și funcționarului aprecierea sa privind starea de sănătate a funcționarului, precum și concluziile pe care le-a desprins din aceasta. Primul evaluator, consilierul și funcționarul în cauză sunt informați constant cu privire la situație. Pe baza acestor concluzii, evaluatorul final poate hotărî, după caz, să inițieze procedura de ameliorare sau să încheie o procedură de ameliorare deja inițiată."

10 Articolul 12 din Normele interne prevede:

„(1) În cursul lunii iulie, se întocmește raportul intermediar prevăzut la articolul 17 al doilea paragraf din DGA Rapnot, după întâlnirea celor doi evaluatori cu funcționarul, în prezența consilierului. Raportul intermediar este datat și semnat de cei doi evaluatori și de funcționar, care poate, după caz, să adauge la raport observațiile sale. Consilierul primește o copie a raportului în cauză.

(2) În cazul în care în raportul intermediar se concluzionează că nu mai există indicii de incompetență profesională în ceea ce îl privește pe funcționar, evaluatorul final procedează la încheierea procedurii de ameliorare, iar articolul 13 [...] nu se aplică. În caz contrar, evaluatorul final, după obținerea avizului consilierului, confirmă continuarea procedurii de ameliorare până la sfârșitul anului de referință. În ambele cazuri, funcționarul este informat printr-o notă scrisă.

[…]"

Situația de fapt

11 Reclamantul a fost numit funcționar al Parlamentului European la 1 mai 2005, în calitate de secretar, cu gradul C*1 (devenit AST 1). Acesta a fost titularizat în funcție la sfârșitul perioadei sale de probă, care s-a desfășurat între 1 mai 2005 și 31 ianuarie 2006 în unitatea „Planificarea și gestionarea cererilor" din cadrul DG Traducere și editare.

12 În raportul de evaluare pentru anul 2005, primul evaluator al reclamantului a menționat că acesta era un coleg nou apreciat. În același raport de evaluare, reclamantul era considerat ca fiind un funcționar merituos.

13 În raportul de evaluare a reclamantului pentru anul 2006, deși acesta era caracterizat în continuare ca fiind un funcționar merituos, se arăta, printre altele, că reclamantul trebuia să își amelioreze competențele în materie de comunicare, că o lipsă de comunicare se afla uneori la originea unor probleme în ceea ce privește relațiile interumane și că, „deși randamentul său este satisfăcător, disponibilitatea [acestuia] de comunicare cu membrii echipei [a] scăzut".

14 Prin scrisoarea din 10 iulie 2007, șeful de birou al unității „Planificarea și gestionarea cererilor" din cadrul DG Traducere și editare (denumit în continuare „șeful de birou") i-a solicitat directorului general al DG menționate (denumit în continuare „directorul general") să „ia în considerare posibilitatea inițierii unei proceduri de ameliorare" în privința reclamantului. În scrisoarea respectivă, șeful de birou menționa o întrevedere cu reclamantul care avusese loc la 9 iulie 2007, în aplicarea dispozițiilor articolului 7 alineatul (1) din Normele interne.

15 De asemenea, la data de 8 august 2007, șeful de birou i-a transmis directorului general o scrisoare în care făcea referire, printre altele, la o prelucrare inadecvată de către reclamant a cererilor de traducere, la incapacitatea acestuia de a comunica cu colegii săi, la absențele nemotivate ale acestuia, precum și la comportamentul său nepoliticos și lipsit de profesionalism. Printre altele, șeful de birou arăta în scrisoarea respectivă următoarele:

„[Reclamantul] este o persoană cu o educație de nivel universitar, care probabil se simte frustrată din cauză că trebuie să îndeplinească atribuții de asistent. Am impresia clară că [reclamantul] disprețuiește munca și o consideră inutilă. De asemenea, este important să se rețină că prestația și comportamentul acestuia s-au schimbat radical după titularizarea în funcție."

16 În temeiul articolului 7 alineatul (2) din Normele interne, reclamantul a participat în zilele de 17 și de 20 septembrie 2007 la două întrevederi. În urma acestora, la 24 septembrie 2007, s-a inițiat o procedură de ameliorare, cu un plan de ameliorare aplicabil până la 31 decembrie 2007. În cadrul acestei proceduri, șeful de birou a fost primul evaluator, iar directorul general a fost evaluatorul final.

17 În urma unei noi întrevederi cu reclamantul, care a avut loc la 3 decembrie 2007, directorul general a hotărât, prin scrisoarea din 10 decembrie 2007, să prelungească procedura de ameliorare. În scrisoarea respectivă, directorul general constata totuși existența unor progrese, înregistrate de la inițierea procedurii de ameliorare, în privința calității prestației și a comportamentului reclamantului.

18 În raportul de evaluare pentru anul 2007, întocmit în lunile martie și aprilie 2008, se arăta, printre altele, că, în pofida unor numeroase avertismente, prestația reclamantului s-a deteriorat mult în cursul anului 2007. De altfel, în raportul respectiv, reclamantul nu mai era considerat ca fiind un funcționar merituos.

19 În temeiul articolului 12 din Normele interne, în luna iulie 2008 s-a întocmit un raport intermediar. În raportul respectiv, care vizează perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2008 și 30 iunie 2008, se arăta, printre altele, că reclamantul și-a ameliorat parțial comportamentul în ceea ce privește serviciile și colegii cu care intra în contact. Deși raportul nu ajungea la concluzia existenței unui caz de incompetență profesională, se preciza că ameliorările constatate trebuiau confirmate de o îmbunătățire susținută și pe termen lung a prestației globale.

20 Prin scrisoarea din 9 iulie 2008, șeful de birou l-a informat pe reclamant că procedura de ameliorare urma să continue până la sfârșitul anului 2008.

21 La 12 august 2008, reclamantul a fost invitat să se prezinte la 14 august 2008 la serviciul medical.

22 La 4 septembrie 2008, la solicitarea responsabilului cu resursele umane din cadrul DG Traducere și editare, care era îngrijorat de faptul că reclamantul nu a dat curs invitației serviciului medical, menționată la punctul precedent, un asistent social din cadrul Parlamentului European s-a deplasat la locul de muncă al reclamantului. Potrivit asistentului social în cauză, reclamantul i-ar fi spus în timpul întrevederii că superiorii săi nu trebuiau „să își facă griji" pentru el.

23 La 13 octombrie 2008, în cadrul procedurii de ameliorare și în timpul unei întrevederi care a avut loc în prezența șefului de birou, reclamantului i s-a propus să fie transferat la unitatea „X" din cadrul DG Traducere și editare. Întrucât reclamantul a primit în mod favorabil propunerea respectivă, acesta s-a alăturat unității menționate în cursul lunii octombrie 2008. În timpul întrevederii amintite anterior s-a decis ca, având în vedere concediul anual al reclamantului din luna decembrie 2008, întrevederea finală privind procedura de ameliorare să aibă loc mai devreme, la 26 noiembrie 2008.

24 La 19 noiembrie 2008, șeful de birou și directorul general au primit un e-mail trimis de un administrator din cadrul unității „X", la care era anexat procesul-verbal al unei întâlniri care avusese loc la 5 noiembrie 2008 între administratorul respectiv și șeful unității menționate, având ca obiect

integrarea reclamantului în unitatea în cauză. În procesul-verbal respectiv se arăta, printre altele, că reclamantul dădea dovadă de bunăvoință, dar că întâmpina probleme de comunicare cu colegii săi, că era izolat în cadrul serviciului din cauza comportamentului său și că șeful unității în cauză era îngrijorat ca acest comportament să nu deterioreze, pe termen lung, atmosfera din cadrul serviciului. De asemenea, se arăta că fuseseră depuse toate eforturile pentru a i se oferi reclamantului asistență psihologică – din partea unui medic sau a unui lucrător social – în caz de nevoie, dar că acesta negase că ar avea probleme și refuzase orice ajutor.

25 La 20 noiembrie 2008, dând curs de această dată invitației medicului-consultant al Parlamentului European, reclamantul a fost primit de acesta din urmă, în prezența asistentului social al Parlamentului European, care a asistat la o parte a întrevederii.

26 În cadrul întrevederii menționate la punctul 23 din prezenta hotărâre, reclamantul a fost informat că prestația sa în unitatea „X” nu a fost considerată satisfăcătoare și că dificultățile sale erau probabil generate de propriul său comportament. De asemenea, șeful de birou i-a comunicat reclamantului că urma să propună autorității împuternicite să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”) să îl concedieze.

27 În temeiul articolului 13 din Normele interne, raportul special a fost întocmit la 18 decembrie 2008. În acesta se arăta, printre altele, că faptul că activitatea și comportamentul reclamantului nu s-au ameliorat în cadrul unității „X” demonstra că dificultățile întâmpinate de acesta se datorau în exclusivitate comportamentului său, iar nu colegilor săi sau faptului că își desfășura activitatea într-un mediu multicultural. În concluzie, concedierea reclamantului a fost propusă AIPN de șeful de birou și de șeful serviciului „Gestionarea cererilor” ca urmare a persistenței deficiențelor acestuia în materie de comunicare, de soluționare a conflictelor și ca urmare a reticenței acestuia de a înțelege sau de a urma instrucțiunile, precum și de a-și asuma răspunderea pentru acțiunile sale.

28 În raportul de evaluare pentru anul 2008, întocmit în luna februarie 2009, au fost raportate aceleași probleme menționate în concluziile raportului special întocmit la 18 decembrie 2008.

29 În continuare, a fost solicitat avizul comitetului consultativ paritar pentru incompetență profesională (denumit în continuare „comitetul”) cu privire la propunerea de concediere a reclamantului.

30 Într-un aviz pronunțat în unanimitate la 14 mai 2009 (denumit în continuare „avizul”), comitetul a arătat nu numai că o serie de persoane care au lucrat cu reclamantul i-au comunicat că aveau îndoieli cu privire la starea mentală a acestuia, dar și că însuși comitetul a avut impresia clară, la audierea reclamantului, că acesta se afla într-o stare mentală instabilă sau perturbată.

31 De asemenea, comitetul a semnalat că audierile pe care le-a efectuat au demonstrat existența unei opinii convergente a superiorilor ierarhici ai reclamantului, opinie potrivit căreia, la scurt timp după titularizarea sa în funcție, acesta a început să manifeste comportamente neobișnuite care includeau, printre altele, crize periodice de atitudine antisocială față de colegii săi, refuzul de a prelua sarcinile care îi reveneau, și aceasta fără un motiv evident sau pentru motive excentrice, sau chiar hohote de râs nepotrivite. În plus, în timpul lucrărilor comitetului, s-a constatat că DG Traducere și editare a contactat Serviciul medical al Parlamentului European în luna august 2008 și că acesta i-a propus reclamantului o întâlnire pentru a reexamina „semnele unei eventuale depresii” pe care le detectase deja în luna decembrie 2006, dar că reclamantul nu a dat curs acestei invitații; în această situație, DG Traducere și editare a solicitat Serviciului social al Parlamentului European să intervină, dar acesta a primit un refuz din partea reclamantului.

32 În avizul său, comitetul a concluzionat că reclamantul nu era în măsură să execute în mod satisfăcător sarcinile profesionale care îi erau atribuite și să lucreze într-un mediu multicultural cum este cel al Parlamentului European. De asemenea, comitetul a concluzionat că administrația trebuia să investigheze dacă incompetența profesională a reclamantului se datora unor motive medicale. În

sfârșit, acesta aproba propunerea de concediere în măsura în care s-ar demonstra că incompetența profesională a reclamantului nu s-ar datora unor motive medicale sau în măsura în care acesta din urmă ar refuza să se supună examenelor medicale necesare pentru a se infirma originea medicală a dificultăților sale profesionale.

33 Reclamantul, care a fost audiat de administrație la 25 iunie 2009, a fost concediat prin decizia atacată, care i-a fost notificată la 7 iulie 2009.

34 La 7 august 2009, medicul-consultant al Parlamentului European din Luxemburg a solicitat unui medic specializat în psihiatrie să îl examineze pe reclamant. În avizul său, transmis prin scrisoarea din 18 august 2009, acesta a diagnosticat o „tulburare de personalitate de tip fragil", după ce a arătat că:

„Examinarea psihiatrică nu indică vreun semn de confuzie mentală: [reclamantul] se orientează bine în timp și în spațiu. Nu există vreun simptom psihotic evident. [Reclamantul] nu exprimă idei suicidare. Dimpotrivă, în discursul său, am observat unele idei latente de persecuție. Este prezentă impresia că a fost lezat și impresia că nu este agreat[,] că nu este înțeles de colegii săi și că nimeni nu ține seama de diferențele sale culturale. [Reclamantul] descrie relații conflictuale cu superiorii săi ierarhici, care i-ar fi pus la îndoială competențele de a-și îndeplini atribuțiile. Este de reținut că, în susținerile sale, [reclamantul] are tendința de a interpreta evenimentele în mod paranoic. Se poate emite ipoteza unei tulburări de personalitate de tip fragil."

35 Avizul medical din 18 august 2009 a fost adus la cunoștința reclamantului, care, prin scrisoarea avocaților săi din 26 august 2009, a solicitat AIPN, având în vedere în special acest aviz, suspendarea executării deciziei atacate, în așteptarea unor examinări medicale suplimentare. Această cerere a fost respinsă prin decizia AIPN din 2 septembrie 2009.

36 La 1 octombrie 2009, reclamantul a formulat o reclamație împotriva deciziei atacate în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut.

Procedura și concluziile părților

37 Prin cererea de acordare de măsuri provizorii depusă la grefa Tribunalului la 6 noiembrie 2009 și înregistrată cu numărul F-92/09 R, reclamantul a solicitat, pe de o parte, suspendarea deciziei atacate și, pe de altă parte, dispunerea unor măsuri provizorii.

38 Prin scrisoarea din 19 noiembrie 2009, grefa a informat părțile cu privire la decizia Tribunalului de a admite cererea de anonimat a reclamantului.

39 Prin Ordonanța din 18 decembrie 2009, U/Parlamentul European (F-92/09 R, RepFP, p. I-A-1-511 și II-A-1-2771), președintele Tribunalului a dispus suspendarea executării deciziei atacate până la pronunțarea deciziei Tribunalului prin care se finalizează judecata.

40 Recursul introdus de Parlamentul European a fost admis de președintele Tribunalului Uniunii Europene, care a anulat, prin Ordonanța din 27 aprilie 2010, Parlamentul European/U [T-103/10 P(R)], ordonanța președintelui Tribunalului citată anterior pentru motivul că acesta din urmă considerase în mod eronat că în speță era îndeplinită condiția privind urgența și care, pronunțându-se asupra litigiului, a respins cererea de măsuri provizorii.

41 Potrivit articolului 91 alineatul (4) din statut, procedura referitoare la acțiunea principală a fost suspendată până la adoptarea deciziei din 5 februarie 2010, notificată în aceeași zi, prin care AIPN a respins reclamația.

42 Reclamantul solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Parlamentului European la plata de daune interese pentru repararea prejudiciului moral, evaluate, sub rezerva posibilității modificării acestora în cursul procedurii, la 15 000 de euro;

— obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.

43 Parlamentul European solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca nefondată;

— obligarea reclamantului la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

În drept

44 În susținerea acțiunii formulate, reclamantul invocă trei motive întemeiate, primul, pe încălcarea obligației de solicitudine prevăzute la articolul 24 din statut și la articolul 8 din Normele interne, al doilea, pe încălcarea articolului 59 alineatul (5) din statut și, al treilea, pe încălcarea articolului 12 alineatul (2) din Normele interne.

În ceea ce privește primul motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de solicitudine, prevăzută la articolul 24 din statut și la articolul 8 din Normele interne

Argumentele părților

45 Reclamantul arată că încă din anul 2006 a început să aibă probleme de comunicare cu colegii săi, chiar dacă, la acea dată, randamentul său profesional continua să fie suficient. În anul 2007, a fost inițiată în privința sa procedura de ameliorare. Cu toate că acesta admite că, la data inițierii procedurii în cauză, șeful său de unitate nu putea aprecia că deficiențele profesionale observate puteau fi atribuite unor motive de ordin medical, indicii foarte exacte în acest sens ar fi apărut după transferul său la unitatea „X”. Reclamantul invocă în acest sens procesul-verbal al întâlnirii care a avut loc la 5 noiembrie 2008 între șeful său de unitate și un administrator al serviciului.

46 Reclamantul recunoaște că a fost reticent în a accepta existența unor probleme de natură psihologică și că a refuzat orice ajutor. Cu toate acestea, ar fi foarte dificil pentru o persoană care suferă de o tulburare de personalitate, cum este cea diagnosticată de medicul psihiatru consultat de Serviciul medical al Parlamentului European, să recunoască existența unei patologii, întrucât comportamentele asociate acesteia erau considerate de persoana în cauză ca fiind naturale și inevitabile.

47 Or, în pofida acestei situații, primul evaluator ar fi propus concedierea sa. Reclamantul mai arată că ipoteza potrivit căreia dificultățile profesionale pe care le întâmpina ar fi putut avea o cauză medicală a fost subliniată de comitet în avizul său și că acesta ar fi solicitat în mod expres administrației să verifice temeinicia acestei ipoteze.

48 Reclamantul arată că, potrivit articolului 24 din statut, administrația are o obligație de solicitudine față de agenții săi. Potrivit unei jurisprudențe constante, în temeiul acestei obligații, precum și al principiului bunei administrări, atunci când administrația ia o decizie cu privire la situația unui funcționar, aceasta trebuie să ia în considerare toate elementele care îi pot determina decizia și, în

același timp, trebuie să ia în considerare nu numai interesul serviciului, ci și interesul funcționarului. În cazul unei decizii atât de grave cum este cea de concediere pentru incompetență profesională, obligația de solicitudine care revine administrației ar fi sporită.

49 În speță, întrucât a decis să nu informeze imediat Serviciul medical al Parlamentului European cu privire la problemele de ordin psihologic suspectate în cazul reclamantului după transferul acestuia la unitatea „X”, evaluatorul ar fi încălcat obligația de solicitudine prevăzută la articolul 24 din statut și la articolul 8 din Normele interne, în special la alineatul (5) al acestuia. Chiar dacă reclamantul nu dorea să recunoască existența acestor probleme, nici să colaboreze, ar fi trebuit ca administrația, în temeiul obligației sale de solicitudine, în condițiile existenței unor îndoieli cu privire la posibila cauză medicală a dificultăților pe care acesta le întâmpina în exercitarea atribuțiilor sale, să încheie sau cel puțin să suspende procedura privind incompetența profesională și să solicite serviciului medical efectuarea unor investigații suplimentare. Medicul psihiatru consultat de serviciul medical a diagnosticat în avizul său o „tulburare de personalitate de tip fragil”, ceea ce ar fi trebuit, cu atât mai mult, să determine administrația să procedeze astfel.

50 Prin scrisoarea din 27 aprilie 2010, reclamantul a depus la grefa Tribunalului raportul doctorului H., medic psihiatru, care, după ce a avut o întrevedere cu reclamantul la 21 aprilie 2010 în cadrul căreia l-a examinat, a constatat prezența unei tulburări de personalitate caracteristice și a suspectat o decompensare spre o psihoză mai evidentă. Reclamantul a justificat întârzierea prezentării acestei noi probe prin faptul că doctorul H., căruia i-ar fi fost solicitată o consultație în luna ianuarie 2010, nu ar fi fost disponibil decât la data de 21 aprilie 2010.

51 Parlamentul European susține, cu titlu introductiv, că referirea la articolul 24 din statut este lipsită de relevanță în speță, întrucât această dispoziție nu se referă la obligația de solicitudine, ci la obligația de asistență care revine instituțiilor. În consecință, Parlamentul European apreciază că trebuie să răspundă numai la argumentele reclamantului privind pretinsa încălcare a articolului 8 din Normele interne.

52 În această privință, Parlamentul European arată că scăderea calității prestațiilor reclamantului, datorată în special lipsei de motivare și de voință a acestuia de a îndeplini în mod corespunzător sarcinile care îi erau atribuite, a început să se manifeste după titularizarea sa în funcție.

53 Asistentul social care, la solicitarea responsabilului cu resursele umane din cadrul DG Traducere și editare, s-a deplasat la locul de muncă al reclamantului în luna septembrie 2008 nu ar fi constatat anomalii speciale. În plus, reclamantul nu ar fi reacționat pozitiv sau constructiv la ajutorul care i-ar fi fost oferit de asistentul social.

54 De asemenea, medicul-consultant al Parlamentului European, la care reclamantul s-a prezentat în cele din urmă la 20 noiembrie 2008, nu ar fi constatat, nici acesta, anomalii din punct de vedere medical și l-ar fi îndrumat către asistentul social.

55 Parlamentul European subliniază că, în pofida tuturor acestor eforturi ale instituției de a-l ajuta, reclamantul continua să reclame că superiorii săi nu îi înțelegeau mentalitatea. Parlamentul European mai arată că reclamantul nu se simțea bine într-un mediu multicultural și internațional și că acesta manifestase în repetate rânduri un anumit dispreț față de Parlamentul European, față de Uniune și față de activitatea sa, mergând chiar până la a-și exprima dorința de a demisiona din funcție.

56 Parlamentul European apreciază că articolul 8 din Normele interne a fost corect aplicat în prezenta cauză. Astfel, la data inițierii procedurii de ameliorare, adică în cursul întrevederii inițiale prevăzute la articolul 7 din Normele interne, care a avut loc la 9 iulie 2007, evaluatorul final ar fi ajuns la concluzia că nu era necesar să contacteze serviciul medical, din moment ce nu observase la reclamant indicii de incompetență profesională care ar fi putut fi atribuite unor cauze de ordin medical. De altfel, nici măcar reclamantul nu ar fi invocat existența unor astfel de cauze. Prin urmare, evaluatorul final ar fi acționat în deplină conformitate cu articolul 8 alineatul (1) din Normele interne.

57 Pe de altă parte, medicul psihiatru consultat de serviciul medical în luna august 2009 ar fi ajuns, după examinarea reclamantului, la concluzia clară a absenței oricărei confuzii mentale. În aceste condiții, un astfel de diagnostic nu ar fi exclus în niciun caz posibilitatea ca administrația să considere în mod întemeiat că deficiențele profesionale ale reclamantului nu aveau o cauză medicală. În orice caz, raportul acestui medic nu ar fi stabilit existența unei legături între tulburarea de personalitate pe care a constatat-o la reclamant și deficiențele sale profesionale. Parlamentul European apreciază că din această împrejurare se poate deduce că, chiar în prezența tulburării de personalitate diagnosticate, reclamantul era în măsură să își desfășoare activitatea în mod corespunzător.

58 Parlamentul European mai arată că erorile săvârșite de reclamant în exercitarea atribuțiilor sale erau atât de grave și atât de frecvente, încât împiedicau buna funcționare a serviciului. Comportamentul ofensator al acestuia în cadrul serviciului și, în special, refuzul său categoric de a lucra cu colegi de o anumită cetățenie sau origine etnică ar fi făcut imposibilă orice colaborare.

59 Parlamentul European contestă interpretarea dată procesului-verbal al întâlnirii din 5 noiembrie 2008, menționată la punctul 24 de mai sus. În cadrul acestei întâlniri, s-ar fi sugerat exclusiv urmărirea foarte atentă a activității și a comportamentului reclamantului în cadrul serviciului, precum și notarea oricărui detaliu care putea ajuta evaluatorul final în luarea deciziei privind viitorul profesional al reclamantului. De asemenea, ar fi fost subliniat faptul că fuseseră depuse toate eforturile posibile pentru a i se oferi reclamantului asistență psihologică în caz de nevoie, dar că acesta negase întotdeauna că ar avea probleme psihologice și refuzase orice ajutor. Potrivit Parlamentului European, din procesul-verbal al întâlnirii în cauză nu reiese în niciun fel că s-ar fi afirmat cu respectiva ocazie că dificultățile profesionale cu care se confrunta reclamantul ulterior titularizării sale în funcție puteau avea drept cauză motive de ordin medical și că acesta „avea nevoie de asistență psihologică”.

60 Parlamentul European exprimă îndoieli cu privire la afirmația reclamantului potrivit căreia acesta ar fi fost reticent în a recunoaște existența unor probleme de ordin psihologic în ceea ce îl privește, din moment ce, potrivit medicului-consilier al Parlamentului European, reclamantul urma un tratament la un medic psihiatru, astfel încât acesta trebuia în mod necesar să fie conștient de faptul că avea probleme de ordin psihiatric pe care le-ar fi putut prezenta în cadrul procedurii de ameliorare.

61 În sfârșit, Parlamentul European contestă relevanța avizului comitetului. Acesta subliniază că respectivul comitet nu este alcătuit din medici și că avizul său a fost emis la 14 mai 2009. Or, în luna mai 2009, AIPN se putea întemeia pe concluziile medicului-consultant al Parlamentului European, formulate cu câteva luni în urmă, în noiembrie 2008, după examinarea reclamantului de la acea dată, și potrivit cărora nu exista nicio anomalie din punct de vedere medical.

Aprecierea Tribunalului

62 Reclamantul susține în esență că, prin continuarea procedurii privind incompetența profesională până la adoptarea deciziei atacate, în timp ce mai multe indicii permiteau să se depisteze, în cadrul procedurii respective, că problemele sale profesionale puteau avea o cauză medicală, Parlamentul European a încălcat obligația de solicitudine prevăzută la articolul 24 din statut și la articolul 8 din Normele interne. Reclamantul precizează că obligația de solicitudine impune administrației, în cazul funcționarilor cu privire la care au fost depistate indicii ale unor tulburări psihologice, o obligație pozitivă de a contacta un medic.

63 În această privință, este necesar ca primul motiv invocat de reclamant să fie înțeles ca fiind întemeiat, în esență, pe o încălcare a obligației de solicitudine, astfel cum este aceasta concretizată, printre altele, la articolul 8 din Normele interne, fără a fi necesar să se examineze în mod obligatoriu întinderea obligației de asistență în sensul articolului 24 din statutul propriu-zis.

64 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că noțiunea de obligație de solicitudine a administrației, astfel cum a fost dezvoltată de jurisprudență, reflectă echilibrul dintre drepturile și obligațiile reciproce pe care statutul le-a instituit în relațiile dintre administrație și agenții serviciului public. Acest echilibru implică, printre altele, luarea în considerare de către administrație, atunci când ia o decizie cu privire la situația unui funcționar, a tuturor elementelor care îi pot determina decizia și, în același timp, luarea în considerare nu numai a interesului serviciului, ci și a interesului funcționarului în cauză (Hotărârea Curții din 28 mai 1980, Kuhner/Comisia, 33/79 și 75/79, Rec., p. 1677, punctul 22, și Hotărârea din 29 iunie 1994, Klinke/Curtea de Justiție, C-298/93 P, Rec., p. I-3009, punctul 38).

65 Obligația de solicitudine impune ca administrația, în cazul în care există o îndoială cu privire la cauza medicală a dificultăților întâmpinate de un funcționar în îndeplinirea sarcinilor care îi revin, să depună toate eforturile posibile pentru a elimina această îndoială înainte de adoptarea unei decizii de concediere a funcționarului în cauză (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 26 februarie 2003, Latino/Comisia, T-145/01, RecFP, p. I-A-59 și II-337, punctul 93).

66 Această cerință este reflectată chiar de Normele interne, întrucât articolul 8 din acestea prevede că evaluatorul final, în anumite împrejurări, trebuie să sesizeze Serviciul medical al Parlamentului European dacă are cunoștință de fapte care ar putea demonstra că la baza comportamentului imputat funcționarului s-ar putea afla o cauză medicală.

67 În plus, îndatoririle impuse administrației de obligația de solicitudine sunt substanțial mai importante atunci când este vorba despre situația specială a unui funcționar cu privire la care există îndoieli legate de sănătatea sa mentală și, prin urmare, legate de capacitatea sa de a-și apăra în mod corespunzător propriile interese (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 2006, de Brito Sequeira Carvalho/Comisia, F-17/05, RecFP, p. I-A-1-149 și II-A-1-577, punctul 72). Acest lucru este valabil cu atât mai mult în cazul în care, precum în speță, funcționarul respectiv se află sub amenințarea unei concedieri și, prin urmare, într-o poziție vulnerabilă.

68 În speță, din procesul-verbal al întâlnirii din 5 noiembrie 2008 privind integrarea reclamantului în unitatea „X”, transmis șefului de birou și directorului general, rezultă că reclamantul dădea dovadă de bunăvoință, dar că întâmpina probleme de comunicare cu colegii săi, că era izolat în cadrul serviciului din cauza comportamentului său și că șeful unității în cauză era îngrijorat ca acest comportament să nu deterioreze, pe termen lung, atmosfera din cadrul serviciului. De asemenea, în procesul-verbal respectiv se arăta că fuseseră depuse toate eforturile pentru a i se oferi reclamantului asistență psihologică – din partea unui medic sau a unui asistent social – în caz de nevoie, dar că acesta negase că ar avea probleme și refuzase orice ajutor.

69 Pe de altă parte, comitetul a fost consultat cu privire la propunerea de concediere a reclamantului. În avizul pe care l-a emis la 14 mai 2009, comitetul a concluzionat că reclamantul nu era în măsură să își îndeplinească în mod satisfăcător sarcinile profesionale care îi erau atribuite și să lucreze într-un mediu multicultural cum este cel al Parlamentului European. De asemenea, comitetul a concluzionat că administrația trebuia să investigheze dacă inadaptarea profesională a reclamantului se datora unor motive medicale. În sfârșit, acesta aproba propunerea de concediere în măsura în care s-ar demonstra că inadaptarea profesională a reclamantului nu se datora unor motive medicale sau în măsura în care acesta din urmă ar refuza să se supună examenelor medicale necesare pentru a se infirma originea medicală a dificultăților sale profesionale.

70 Este necesar să se constate că o mare parte din conținutul avizului este dedicată problemei eventualei legături dintre dificultățile profesionale ale reclamantului și starea de sănătate mentală a acestuia.

71 Astfel, comitetul a semnalat în aviz că o serie de persoane care au lucrat cu reclamantul i-au comunicat că aveau îndoieli cu privire la starea mentală a acestuia, comitetul însuși având impresia clară, cu ocazia audierii reclamantului, că acesta se afla într-o stare mentală instabilă sau perturbată.

72 De asemenea, comitetul a semnalat în aviz că audierile pe care le-a efectuat au demonstrat existența unei opinii convergente a superiorilor ierarhici ai reclamantului, opinie potrivit căreia, la scurt timp după titularizarea sa în funcție, acesta a început să manifeste comportamente neobișnuite, care includeau, printre altele, crize periodice de atitudine antisocială față de colegii săi, refuzul de a prelua sarcinile care îi reveneau, și aceasta fără un motiv evident sau pentru motive excentrice, sau chiar hohote de râs nepotrivite.

73 În plus, avizul comitetului a evidențiat mai multe fapte: DG Traducere și editare a contactat Serviciul medical al Parlamentului European în luna august 2008 și acesta i-a propus reclamantului o întâlnire pentru a examina „semnele unei eventuale depresii” pe care le detectase deja în luna decembrie 2006, dar reclamantul nu a dat curs acestei invitații; în această situație, DG Traducere și editare a solicitat Serviciului social al Parlamentului European să intervină, dar acesta a primit un refuz din partea reclamantului. De asemenea, din dosar rezultă că reclamantului i s-a propus asistență psihologică din partea unui medic la sfârșitul anului 2008, când acesta lucra în cadrul unității „X”, dar reclamantul a refuzat orice ajutor.

74 Este adevărat că este de competența administrației să se asigure că funcționarii sau agenții nu invocă în mod abuziv sau fraudulos drepturile care decurg din statut, în special drepturile privind asigurarea de invaliditate.

75 Cu toate acestea, având în vedere cele prezentate anterior, trebuie să se concluzioneze că administrația a avut încă de la sfârșitul anului 2008 și, cel puțin, din luna mai 2009, când comitetul a emis avizul, suficiente elemente care sugerau că comportamentul reproșat reclamantului putea fi atribuit unor cauze de ordin medical. În aceste împrejurări, administrația avea obligația de a depune toate eforturile posibile pentru a se asigura că nu astfel stăteau lucrurile, înainte de adoptarea deciziei atacate.

76 Or, în apărarea sa, Parlamentul European se limitează să afirme că, la momentul la care a fost adoptată decizia atacată, administrația dispunea de elemente care îi permiteau să aprecieze că dificultățile profesionale ale reclamantului nu aveau o cauză medicală.

77 Parlamentul European invocă cel mult aprecierea asistentului său social, după vizita efectuată în luna septembrie 2008 la locul de muncă al reclamantului, și aprecierea medicului-consultant, care nu ar fi constatat nicio anomalie de ordin medical cu ocazia vizitei din 20 noiembrie 2008.

78 Cu toate acestea, aprecierea unui asistent social, care nu are competențele medicale necesare, nu poate permite administrației să înlăture orice îndoială cu privire la cauza medicală a dificultăților profesionale întâmpinate de unul dintre agenții săi.

79 În ceea ce privește „examinarea” efectuată de medicul-consultant al Parlamentului European la 20 noiembrie 2008, singurul înscris de la dosar privind această „examinare” este un e-mail din 27 octombrie 2009, în care se arată următoarele:

„Am avut o întrevedere cu [reclamantul], în prezența asistentului social, pentru a extinde investigația și la aspectele sociale cu care [reclamantul] s-ar putea confrunta. În timpul întrevederii nu s-a întâmplat nimic special.”

80 Or, din acest e-mail nu rezultă că medicul-consultant al Parlamentului European, care de altfel nu este psihiatru, a stabilit un diagnostic ca urmare a întrevederii sau că a tras concluzii, în urma discuției respective, cu privire la o eventuală cauză medicală a dificultăților profesionale întâmpinate de reclamant; astfel, medicul-consultant se limitează să se refere la desfășurarea întrevederii și la absența oricărui incident cu această ocazie.

81 Prin urmare, elementele invocate de Parlamentul European nu se dovedesc a fi suficient de convingătoare.

82 În special, Parlamentul European nu menționează niciun demers al administrației care ar fi fost întreprins între momentul la care aceasta a luat cunoștință de avizul comitetului și adoptarea deciziei atacate.

83 Or, un demers menit să stabilească dacă dificultățile profesionale ale reclamantului aveau o cauză medicală se impunea în mod special în acest stadiu al procedurii, în măsura în care acesta fusese recomandat de comitet și în care comitetul, care avusese posibilitatea de a analiza în mod aprofundat situația reclamantului, menționa în mod expres posibilitatea existenței unei legături între dificultățile profesionale ale acestuia și sănătatea sa mentală.

84 În plus, în lumina avizului, refuzurile repetate ale reclamantului față de orice ofertă de asistență puteau fi interpretate în mod rezonabil în acest caz de administrație ca o posibilă negare din partea reclamantului a faptului că ar putea suferi de tulburări mentale și, prin urmare, ca un indiciu că acesta nu era capabil, din cauza sănătății sale, să își apere în mod corespunzător propriile interese. Împrejurarea că reclamantul era monitorizat de un psihiatru, departe de a stabili că acesta era în măsură să recunoască existența propriilor tulburări mentale, era mai curând de natură să justifice o atitudine mai circumspectă din partea Parlamentului European.

85 După cum s-a arătat anterior, în cazul în care un funcționar nu este capabil să acționeze pe cont propriu și să aprecieze însăși existența afecțiunii sale, această situație poate implica, dacă este cazul, o obligație pozitivă din partea instituției, și aceasta cu atât mai mult atunci când, precum în speță, funcționarul în cauză se află sub amenințarea unei concedieri și, prin urmare, într-o poziție vulnerabilă. În consecință, în acest context special, era de datoria administrației să insiste pe lângă reclamant pentru ca el să accepte să se supună unei examinări medicale suplimentare, recurgând, de exemplu, la dreptul instituției de a solicita examinarea funcționarului de către medicul-consultant în temeiul articolului 59 alineatul (5) din statut, care permite trimiterea în concediu din oficiu a funcționarului atunci când starea de sănătate a acestuia o impune.

86 Or, Parlamentul European nu demonstrează, și nici măcar nu pretinde, că, în contextul special amintit la punctul precedent, s-au depus eforturi speciale – după ce a luat cunoștință de avizul comitetului – pentru a convinge reclamantul să accepte să fie examinat de un medic. De altfel, decizia atacată nu menționează nimic în această privință, în pofida avizului, și nu cuprinde niciun motiv care să justifice lipsa oricărei investigații de ordin medical.

87 Această lipsă de diligență față de reclamant este cu atât mai inexplicabilă cu cât, deși decizia atacată fusese deja adoptată, Parlamentul European nu a ezitat, prin intermediul serviciului său medical, după ce reclamantul s-a prezentat la serviciul respectiv, să desemneze un medic psihiatru pentru a-l examina, în luna august 2009. Această ultimă decizie a Parlamentului European, adoptată la numai o lună după decizia atacată, confirmă că era necesară examinarea reclamantului de un medic specialist și, prin urmare, demonstrează lacunele procedurii care a condus la concedierea în litigiu.

88 Or, o astfel de examinare medicală a reclamantului ar fi trebuit să aibă loc înainte de adoptarea deciziei de concediere avute în vedere, care ar fi putut fi justificată în cazul în care medicul astfel consultat ar fi exclus în mod efectiv orice cauză medicală care s-ar fi putut afla la originea comportamentului reproșat reclamantului.

89 Având în vedere cele prezentate mai sus și fără a fi necesară pronunțarea asupra admisibilității ofertei de probă transmise de reclamant la 27 aprilie 2010, trebuie să se constate că Parlamentul European nu a depus toate eforturile posibile pentru a elimina îndoiala care exista cu privire la cauza medicală a dificultăților profesionale ale reclamantului, încălcând astfel obligația de solicitudine și, în consecință, articolul 8 din Normele interne.

90 Astfel și fără a fi nevoie să se analizeze celelalte motive invocate de reclamant, urmează ca primul motiv să fie primit și, în consecință, decizia atacată urmează să fie anulată.

Cu privire la cererea de despăgubiri

91 Reclamantul solicită, pentru repararea prejudiciului moral pe care apreciază că l-a suferit, plata sumei de 15 000 de euro.

92 Parlamentul European arată că reclamantul nu precizează nicidecum în ce ar consta prejudiciul pe care l-ar fi suferit și, prin urmare, consideră cererea acestuia ca fiind inadmisibilă.

93 Cu titlu subsidiar, Parlamentul European apreciază că reclamantul nu a făcut dovada nelegalității acțiunilor imputate.

94 În această privință, se poate cu greu contesta că comportamentul nelegal al Parlamentului European, constatat la punctul 87 de mai sus, i-a provocat reclamantului un prejudiciu moral.

95 Cu toate acestea, anularea unui act nelegal, care operează *ab initio*, poate constitui în sine o reparare adecvată și, în principiu, suficientă a oricărui prejudiciu moral pe care acest act l-ar fi putut cauza (Hotărârea Curții din 9 iulie 1987, Hochbaum și Rawes/Comisia, 44/85, 77/85, 294/85 și 295/85, Rec., p. 3259, punctul 22, Hotărârea Tribunalului de Primă Instanță din 9 noiembrie 2004, Montalto/Consiliul, T-116/03, RecFP, p. I-A-339 și II-1541, punctul 127, și Hotărârea din 6 iunie 2006, Girardot/Comisia, T-10/02, RecFP, p. I-A-2-129 și II-A-2-609, punctul 131, Hotărârea Tribunalului din 8 mai 2008, Suvikas/Consiliul, F-6/07, RepFP, p. I-A-1-151 și II-A-1-819, punctul 151), cu excepția cazului în care reclamantul demonstrează că a suferit un prejudiciu moral care poate fi separat de nelegalitatea care justifică anularea și care nu poate fi reparat integral prin această anulare (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 7 februarie 1990, Culin/Comisia, C-343/87, Rec., p. I-225, punctele 27 și 28).

96 În speță, este posibil ca reclamantul să fi resimțit sentimente de nedreptate, de frustrare sau de nesiguranță, dar acest prejudiciu a fost reparat în mod corespunzător și suficient prin anularea deciziei atacate care l-a cauzat.

97 În consecință, cererea de despăgubiri trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

98 Potrivit articolului 87 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, sub rezerva altor prevederi din capitolul VIII din titlul II al respectivului regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În temeiul alineatului (2) al aceluiași articol, Tribunalul poate, în măsura impusă de echitate, să decidă ca o parte care cade în pretenții să fie obligată numai la plata parțială a cheltuielilor de judecată sau chiar să nu fie obligată la plata acestora.

99 Din motivarea prezentei hotărâri rezultă că partea care a căzut în pretenții este Parlamentul European. În plus, reclamantul a cerut în mod expres în concluziile sale ca Parlamentul European să fie obligat la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât împrejurările speței nu justifică aplicarea dispozițiilor articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, urmează ca Parlamentul European să fie obligat la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL FUNCȚIEI PUBLICE (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Anulează decizia Parlamentului European din 6 iulie 2009 privind concedierea lui U.

2) Respinge în rest acțiunea.

3) Obligă Parlamentul European la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Tagaras Van Raepenbusch Rofes i Pujol

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 28 octombrie 2010.

Grefier
W. Hakenberg

Președinte
H. Tagaras

Textul prezentei decizii, precum și textele deciziilor instanțelor Uniunii Europene citate în aceasta sunt disponibile pe pagina internet www.curia.europa.eu